

ה"ת 42304/07/17 - אסי נחום, יוסף קאסם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 42304-07-17 אסי נחום נ' מדינת ישראל
ה"ת 33878-07-17 יוסף קאסם נ' מדינת ישראל

בפני סגנית הנשיא, כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
המבקשים 1. אסי נחום
2. יוסף קאסם
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

1. לפני שתי בקשות להחזרת התפוס, רכב מסוג מאזדה שמספר רישויו 76-849-54 (להלן: "הרכב"), אשר נמצא ברשות המשיבה: האחת, בקשתו של אסי נחום (ה"ת 42304-07-17); והשנייה, בקשתו של קאסם סובחי יוסף (ה"ת 33878-07-17). הדיון בשתי הבקשות נשמע במאוחד. כל אחד מן המבקשים טוען לבעלות ברכב ועותר להחזירו לידי.

2. המשיבה לא התנגדה להחזרת הרכב התפוס והותירה את ההכרעה בשאלת זהות האדם אליו יוחזר התפוס לשיקול דעתו של בית המשפט.

טיעוני הצדדים:

3. המבקש 1 טען כי אביו הוא הבעלים הרשום על הרכב והגיש צילום רישיון רכב וביטוח. עוד טען כי מדובר ברכב המשועבד לבנק לאומי והציג מסמכים מהבנק לפיהם נרשמה הלוואה על שמו של המבקש 1. נטען כי הרכב נגנב ביום 11.07.2017 והוגשה תלונה במשטרה. עוד נטען כי החתימה המופיעה על זיכרון הדברים מזויפת ואינה חתימתו של בעל הרכב מר אלי נחום ולכן אין כל נפקות משפטית להסכם הנ"ל. נטען כי מדובר ברכב המשמש לניוד אישה נכה והחזקתו בידי המשיבה פוגע בכל המשפחה. בהקשר זה הציג ב"כ המבקש 1 תג חניה לנכה בו רשום מספר הרכב, תג אשר נשלח לכתובתו של הבעלים הרשום, אלי נחום, לפני כחודשיים.

ביחס לדו"ח התנועה שהוצג ע"ש אחיו של המבקש 2, נטען כי המבקש 1 נהג להשאיל את הרכב לחברים קרובים ויתכן שמדובר במכר משותף שנהג ברכב והדו"ח נרשם על שמו.

4. ב"כ המבקש 2 טען כי הרכב מוחזק בידי המבקש 2 מחודש פברואר ולראיה הרכב מצולם כל יום בחצר ביתו. נטען כי התלונה בגין גניבת הרכב הוגשה רק בחודש יולי, אך המבקש 2 מחזיק ברכב מזה כחצי שנה. נטען כי הרכב נמכר על-ידי אביו של המבקש 1 לסוחר רכב מחיפה והסוחר מכר את הרכב למבקש 2. הרכב עדיין רשום בבעלותו של המבקש 1 משום שהוא משועבד לבנק, אביו של המבקש 1 התחייב להעביר את הבעלות תוך חודשיים, אולם ההעברה לא בוצעה. ב"כ המבקש 2 טען כי למרות שרכש את הרכב, היות שהרכב עדיין רשום בבעלות אביו של המבקש 1, תג הנכה הוצא על שמו. נטען כי המחזיק ברכב בפועל הוא הבעלים ולכן המוציא מחברו עליו הראיה. הוגשו יפוי כוח וזיכרון דברים אודות מכירת הרכב. נטען כי במידה והרכב יוחזר למבקש 2 עד לבירור ההליך המשפטי, הרכב יישאר כמות שהוא.

5. המשיבה הסבירה כי הרכב כבר נבדק על-ידי המשטרה, לא נמצא כי זויף או שוכפל, ולכן לא התנגדה להחזרת התפוס והותירה את ההכרעה בשאלת זהות האדם אליו יוחזר התפוס לשיקול דעתו של בית המשפט.

המסגרת הנורמטיבית:

6. סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ") קובע כדלקמן:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לעניין מסוים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

7. לשון הסעיף מלמדת, כי לבית המשפט מוענקת סמכות לקבוע למי יימסר חפץ אשר נתפס על-ידי המשטרה וכיצד יש לנהוג בו. בית המשפט רשאי לצוות שהחפץ יימסר לתובע זכות בו או לאדם פלוני או שינהגו בו לפי הוראת בית המשפט ולפי התנאים שייקבעו בצו.

מהות ההכרעה לפי סעיף 34 והשלכותיה:

8. בית המשפט העליון דן במהות הקביעה בדבר גורל החפץ התפוס, הניתנת במסגרת צו לפי סעיפים 34 או 36 לפסד"פ, והבהיר בפסיקתו כי הצו אינו מיועד לקבוע או להצהיר על זכויות קנייניות או אובליגטוריות בתפוס. מדובר בצו בעל אופי זמני שמיועד לקבוע מי יחזיק בחפץ שנתפס על-ידי המשטרה. כנגזרת מקביעה זו, אין הצו מהווה מעשה בית דין או השתק לגבי הזכויות, והצדדים רשאים לפנות להליך אזרחי לשם קביעת הזכויות הקנייניות בחפץ (ע"פ 506/82 גלזן נ' מדינת ישראל פ"ד ל"ז(1) 413, 409 (1983.02.02)).

בע"פ 426/87 שוקרי נ' מדינת ישראל פ"ד מב(1), 732, 742, נאמר אודות צו לפי סעיף 36, אך הדברים יפים גם לענייננו:

"...צו שניתן על פי סעיף 36 - לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] מהווה הכרעה זמנית גרידא בדבר זכויות הבעלות בנכס....ניתנה הסמכות לבית המשפט כעניין פרגמטי להכריע זמנית מי יהא זה שיחזיק בחפץ. טיבה של הכרעה זמנית כזו שאינה נועלת את השער לפני הגשת תביעה מחדש להשבת חזקה ולהצהרת בעלות על החפץ, נושא ההחלטה הזמנית".

9. אף שמדובר בהכרעה זמנית, עצם מסירת החפץ לידי המבקש בו זכות, משמעה העברת נטל השכנוע אל שכמו של האדם המבקש לאחר מכן להוציאו מידי, כל זה במסגרת העיקרון של המוציא מחברו עליו הראיה (בש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה פ"ד נה(4) 176, 187 (30.05.2001)).

בע"פ 506/82 גלזן נ' מדינת ישראל פ"ד ל"ז(1) 409, 413 (02.03.1983) נקבע:

"...שצו כזה מהווה הכרעה זמנית גרידא. יחד עם זאת יש בה כדי להעביר את נטל הראיה על מי שטוען, כי החפץ אינו מגיע לאדם לו נמסר בתוקף הצו. לשון אחרת, הצו בענייננו אינו גורר אחריו אבדן זכותו של המערער לתבוע מידי כלבו "שלום" את הפריטים הנדונים, אך עול הראיה, שזכותו טובה משל כלבו "שלום", רובץ לפתחו".

הפניה להליך אזרחי במידה ויש סכסוך רציני ביחס לבעלות:

10. כפי שצוין, בהליך לפי סעיף 34 יש משום הכרעה זמנית, שאינה חוסמת הגשת תביעה אזרחית להחזרת חזקה ולהצהרת בעלות. עם זאת, מסירת החפץ לאדם מסוים, המבקש בו זכות, משמעה העברת נטל השכנוע לאדם אחר המבקש להוציאו מידי, במסגרת עקרון המוציא מחברו עליו הראיה.

11. מטעם זה, ולאור השלכות הצו, ככל שיש סכסוך רציני ביחס לבעלות, אין לבררו בשעת דיון בבקשה להשבת תפוס, אלא מן הראוי להפנות את הצדדים לבית המשפט האזרחי במסגרתו יוכל המבקש לקבל סעד זמני של מסירת החזקה ברכב לידי, אם יתקיימו אותם תנאים ונסיבות שיצדיקו זאת.

בע"ש (נצ') 69/81 רג'אח נ' מדינת ישראל תשמ"ב(2) 262, 265 (11.12.1981) הזכויות ברכב לא היו ברורות דיון, ולכן הופנו הצדדים להליך אזרחי לשם קבלת הכרעה:

"הנני סבור שהחלטתו של השופט המלומד איננה פסק דין...באשר אין היא קובעת זכויות בתפוס, וכל שמתבקש בית המשפט לעשותו במסגרת דיון לפי סעיף 34 לפקודה, הוא לקבוע זמנית מה ייעשה בתפוס שנתפס על ידי המשטרה, מבלי

להכריע ביחס לזכויות האמיתיות ביחס לאותו תפוס...לא היה מקום שהשופט המלומד יעדיף את העורר על פני האחר, אשר טען לזכויות בכלי הרכב. הזכויות ביחס למכונית לא היו ברורות דיין, כלי הרכב לא נתפס אצל העורר, ובנסיבות אלה, לא היה מקום לצוות על מסירת המכונית לעורר דווקא, עומדת לעורר הדרך לפתוח בהליכים אזרחיים למתן פסק דין, אשר יהיה בו, אם אמנם יוכיח העורר את זכויותיו לגבי המכונית, להביא למסירת המכונית לעורר."

מקורן ההיסטורי של הוראות סעיפים 34 ו-36 לפקודת סדר הדין הפלילי בהוראת סעיף 388 בפקודת החוק הפלילי 1936. כב' השופט אנגלרד בעניין סיני, עמ' 189 הפנה לדברים הבאים שנאמרו בהמ' (חי) 550/51 רוסקוף נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"מ (ת) ה' 51: "לצו הניתן לפי סעיף 388 לפח"פ, אופי אדמיניסטרטיבי ומטרתו לאפשר לבית המשפט בדרך קצרה ובלתי פורמלית לצוות על החזרת המצב לקדמותו ולמסור את הרכוש למי שנראה לבית המשפט כבעליו. בבקשה לפי סעיף 388(1) לפח"פ, אין על בית המשפט להחליט באופן סופי על זכויות הצדדים ברכוש, אלא רק לקבוע מי נראה בעיניו, לכאורה, כבעלי הרכוש. אם יש סכסוך רציני ביחס לבעלות, אין לבררו בשעת הדין בבקשה כנ"ל, אלא מן הראוי להפנות הצדדים לבית המשפט האזרחי."

כמות הראיות:

12. בבש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה פ"ד נה(4) 176, פסקה 24 (30.05.2001), נקבע כי לצורך הכרעה בדבר מסירת החפץ די בראיה לכאורה כי הטוען לזכות זכאי להחזיקו. כך נאמר:

"האפשרות המוענקת לאדם התובע זכות בחפץ לפתוח בהליך אזרחי רגיל לשם החזרת הנכס אליו מחזקת את האופי המנהלי והזמני של הצו. אני גורס כי טיבו זה של הצו משליך במישרין על כמות הראיות הדרושה לשם הכרעה במסגרת סעיפים 34 ו-36 לפסד"פ. מאחר שהחלטה של בית-המשפט אינה מכריעה את שאלת הזכויות המהותיות בחפץ, ומאחר שאפשר להשיג עליה בהליך אזרחי רגיל, הרי אפשר להחיל לגביה, בשינויים המחויבים, את העקרונות של המשפט המנהלי בדבר כמות הראיות הדרושה בהחלטות של רשויות המינהל. ביסוד "כלל הראיה המנהלית" מצוי מבחן הסבירות. ראה י' זמיר הסמכות המנהלית (כרך ב) [13], בעמ' 753-756. בלי לקבוע מסמרות הייתי מאמץ בסוגיה הנדונה את העיקרון כי לצורך ההכרעה בדבר מסירת החפץ די בראיה לכאורה כי הטוען לזכות זכאי להחזקתו."

13. בע"פ 426/87 שוקרי נ' מדינת ישראל פ"ד מב(1), 732, 737 (10.05.1988) נקבע:

"...ההכרעה מה ייעשה בחפץ שנתפס עשויה אמנם להיות תוצאת לוואי של הדין הפלילי, אך לאו דווקא על-פי שיקולים פליליים, וגם הצו עצמו אין בו אופי עונשי או פלילי. גם אמות המידה לבירור כל אחד מהנושאים אלה שונות הן וכך גם כמות הראיות, כאשר למתן צו מה ייעשה בחפץ התפוס או למי הוא יימסר, אם בכלל, די

במבחן ההסתברות כנדרש בהליך אזרחי. נמצא, כי המחוקק הקנה לבית המשפט, כנראה משיקולי יעילות, סמכות להורות במסגרת ההליך הפלילי או מיד לאחריו, בנושא שמבחינה מהותית וגם דיונית שונה הוא מההליך הפלילי גופו, כאשר ההכרעה והתוצאה בעניין האחד לא בהכרח מכריעות לגבי השיקולים בעניין השני..." (ע' 737).

"אירע כאן מצב דומה לזה שהיה בע"פ 506/82 (9) הנ"ל: גם כאן היה השופט המכובד זהיר והוא היה מודע לכמות הראיות הדרושה להרשעה בגניבה שיוחסה לנאשם, כשכל ספק ולו הקל ביותר בזיהוי הספרות על המנוע פועל לטובת הנאשם ובכיוון זיכוי. אך בבואו לתת את הדעת כיצד לנהוג במנוע ומה לצוות לגביו בתור הכרעה זמנית, היה נגד עיניו מבחן ההסתברות האזרחי, שהוא פחות מהנדרש להרשעה בפלילים" (ע' 741).

בחינת הראיות:

14. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, בתיק החקירה ובמסמכים המצורפים, הגעתי לכלל מסקנה כי בשלב זה יוותר התפוס בחזקת המשטרה ועל הצדדים לפנות להליך אזרחי מתאים לצורך הכרעה בשאלת הבעלות, שכן עסקינן בסכסוך רציני ביחס לבעלות, אשר לא ניתן לבררו בעת דיון בבקשה לפי סעיף 34 לפסד"פ.

לעניין מורכבות הסכסוך והפער הראייתי המחייב ברור נרחב, אפנה לראיות הצדדים, העולות מטיעוניהם, ממסמכים שהוגשו ומתיק החקירה המשטרתי:

15. המשטרה אינה מתנגדת להשבת הרכב לבעליו בכפוף להכרעה בנושא הבעלות.

16. אין מחלוקת כי אביו של המבקש 1 הנו הבעלים הרשום של הרכב ואין מחלוקת כי ביום 12.07.2017 הוגשה תלונה על-ידי המבקש 1 בדבר גניבת הרכב ביום 11.07.2017.

עוד אין מחלוקת כי המשטרה איתרה את הרכב ברשות המבקש 2 ביום 12.07.2017 וכי המבקש 2 הוא שמסר את הרכב למשטרה.

17. המבקש 1, אסי נחום, בהודעתו מיום 12.07.2017, מסר כי הגיע לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה בגין גניבה רכבו. לדבריו, ביום 11.07.2017 סמוך לשעה 17:00 בערך, הגיע אליו בחור שהכיר מאתר הכרויות והשניים נסעו יחד לאכול במסעדה בנצרת כאשר הבחור נהג ברכב, שכן למבקש 1 אין רישיון. המבקש 1 לא ידע לומר מה שם המסעדה וידע לציין רק את שמו הפרטי של הבחור, אשר התקשר אליו ממספר חסוי. כאשר יצאו מהמסעדה בסביבות השעה 23:00 הרכב לא היה במקומו בחניה. הבחור אמר למבקש 1 כי יאתר עבורו את הרכב אך מאז נעלמו עקבותיו. המבקש 1 נשאל מדוע הוא בודק

בחברת פוינטר כל פעם את מיקום הרכב, והשיב כי נתן לעיתים את הרכב לידידים ורצה לברר איפה הסתובבו עם הרכב. המבקש 1 טען כי שווי הרכב לפי הערכתו הנו 150,000 - 170,000 ₪.

המבקש 1 הפנה למסמכים לחיזוק אמרותיו:

.18

א. תצהיר מטעם המבקש 1 מיום 21.07.2017 במסגרתו מסר כי במרוצת השנים נהג להשאיל את רכבו לחברים. עוד הצהיר כי החתימה המופיעה על זיכרון הדברים שהציג המבקש 2, אינה חתימתו של נחום אלי. לא צורף תצהיר מטעם הבעלים אלי נחום.

ב. רישיון רכב, ששולם ביום 12.2.17, ותוקפו עד ליום 6.6.17, מופיע שמו של נחום אלי, אביו של המבקש 1, כבעלים של הרכב. נרשם על גבי הטופס כי מדובר ב"רכב חדש פטור ממבחן שנתי". על הרישיון מוטבע כי הרכב משועבד לבנק.

ג. אישור מטעם משרד התחבורה בדבר אישור תג חניה לנכה ותג חניה, לרכב זה, לגב' נחום נטלי, מיום 07.05.2017.

ד. תעודת ביטוח חובה שהונפקה ביום 11.05.2017, תוך ציון הרכב, על-שם אלי נחום, אביו של המבקש 1, תוקף הביטוח מיום 01.06.2017 עד ליום 31.05.2018.

ה. מפרט המצורף לפוליסת ביטוח לתקופה שבין 01.06.2017 עד 31.05.2017, על שם המבקש 1 ואביו.

ו. הוצג הסכם פשרה וחלוקה לתשלומים, כאשר הרכב יותר משועבד לבנק.

ז. אסופת מסמכים שהגיש המבקש 1 ביום 27.07.2017 לתיק האלקטרוני של בית המשפט: תכתובות אודות תאונה שאירעה בחודש ינואר 2017; תכתובות מול עיריית חיפה אודות חידוש תו חנייה לשנת 2017; מסמך מיום 07.07.17 מטעם מוסך, לפיו הרכב מוזמן למוסך לטיפול תקופתי; מסמך מטעם הביטוח הלאומי בדבר אישור תביעה לתשלום דמי פגיעה מתאריך 06.10.1977 לגב' נחום נטלי; סיכום מידע רפואי ע"ש גב' נחום נטלי.

.19 המבקש 2, קאסם יוסף, בהודעתו מיום 13.07.2017, מסר כי לפני כחמישה או שישה

חודשים הגיע למגרש רכבים בחיפה ורכש את רכב המזדה מבעל המגרש ששמו אמיר מסלמי תמורת 120,000 ₪. לדבריו, חתמו על זיכרון דברים במסגרתו סיכמו כי העברת הבעלות תיעשה בעוד שבועיים, ולקח את הרכב לביתו. הנ"ל טען כי מאז התקשר לאמיר כמה פעמים ושאל לגבי העברת הבעלות, כאשר אמיר הבטיח שיעשה את ההעברה אולם עד היום ההעברה לא בוצעה.

עוד מסר המבקש 2 כי ביום 08.03.2017 כאשר אחיו חסן נהג ברכב הוא נעצר על-ידי שוטר אשר נתן לו דו"ח תנועה. וכן טען כי כשהלך לקנות את הרכב היה אתו אחיו חסן או חסין. הנ"ל מסר כי אינו מכיר את הבעלים של הרכב, אך אמיר מסר לו כי יש עיקול על הרכב והוא יסדר את זה. הרכב נמסר על-ידי הנ"ל למטרה לאור

20.

המבקש 2 הפנה למסמכים הבאים לחיזוק אמרתו:

א. תצהיר מטעם אמיר אמסלם נושא ת.ז. 034648568 הצהיר כי ביום 05.02.2016 מכר רכב מסוג מזדה שמספרו 76-849-54 במסגרת עבודתו כסוחר רכבים למר קאסם סובחי יוסף נושא תעודת זהות 0276006912.

ב. דו"ח תנועה **מיום 08.03.2017** על-שם יוסף חסן, אחיו של המבקש 2, שנהג ברכב המזדה מ"ר 76-849-54, כאשר תוקף רישיון הנהיגה פקע. מדובר בדו"ח תנועה ממרץ, שעה שתלונה בגין גניבה הוגשה ע"י המבקש 1 ביולי.

ג. זיכרון דברים מיום 05.02.2016 בין נחום אלי ואמיר מסלמי המתעד את מכירת רכב המזדה מס' לוחית רישוי 76-849-54 מספר מנוע 3416, מס' שלדה 5535, שנת ייצור 2015, תמורת סכום של 120,000 ₪ ובמעמד החתימה על ההסכם הרכב נמסר לקונה. במסמך זה צוין כי "תוך חודשים העברת בעלות" ומופיעות שתי חתימות של הקונה והמוכר על ההסכם.

ד. יפוי כוח למכירת רכב מס' 76-849-54 במסגרתו אישר נחום אלי למיזופה הכוח למכור את הרכב. לכאורה, אלי נחום חתום על יפוי הכוח ופרטיו מופיעים בטופס. אין ביפוי הכוח פרטי מיזופה הכוח ותאריך, אך זכרון הדברים ויפוי הכוח הוגשו יחד.

21.

מדו"ח פעולה 1-016-0277 עולות נסיבות תפיסת הרכב. מצד אחד, המבקש 2 היה זקוק לשהות לשם איתור מפתחות הרכב. מצד שני, הרכב נתפס ברשות המבקש 2, אשר הסביר כי גם משפחתו משתמשת ברכב, ואיתור המפתח לא ארך זמן רב.

22.

הנה כי כן, בהתאם לראיות לכאורה, **הרכב רשום בבעלות אביו של המבקש 1**, הרכב לא נבדק אך רישיון הרכב שולם ביום 12.02.2017 ותוקפו עד ליום 06.06.2017, הביטוח חודש מיוני 2017 ושולם במאי 2017 וקיים הסדר פשרה, הכולל הסדר תשלומים ושעבוד הרכב לטובת הבנק. כל המסמכים הנ"ל ע"ש אביו של המבקש 1, כשהביטוח המקיף גם ע"ש המבקש 1 עצמו. **המבקש 1 הגיש תלונה בגין גניבת הרכב בתאריך 12.07.2017** בה טען כי נגנב ביום 11.07.2017, תיאר את נסיבות הגניבה, אך לא ידע למסור פרטים אודות עדים לאירוע ומיקום אירוע הגניבה.

מצד שני, הרכב אותר ע"י המשטרה כשהוא נתון בחזקת המבקש 2. הוצגו זכרון דברים ותצהיר המעגנים לכאורה את זכויותי החוקיות ברכב, כך שחל לכאורה העקרון של המוציא מחברו עליו הראיה. המבקש 2 טען כי רכש את הרכב מאביו של המבקש 1 דרך סוחר כלי רכב מחיפה בשם אמיר מסלמי. לא נגבתה עדות מהסוחר אמיר, אך הוצג כראיה זכרון דברים עליו חתומים אמיר מסלמי ואלי נחום (אביו של המבקש 1), ולפיו הרכב נמכר לקונה אמיר מסלמי ע"י אלי נחום תמורת 120,000 ₪, תוך התחייבות להעברת

בעלות על הרכב תוך חודשיים. כן הוצג יפוי כוח מטעם אלי נחום, אביו של המבקש 1, ועליו פרטיו וחתימתו לכאורה.

נטען ע"י המבקש 1 כי חתימת אביו, המופיעה בזכרון הדברים, הנה מזויפת, אולם מדובר בעדות מפי השמועה ולא הוצגה ראיה לכך מטעם המבקש 1 או אביו. אין בתיק החקירה חוות דעת מומחה הבוחנת את הטענה בדבר זיוף החתימה וגורמי החקירה לא גבו עדות ממי שלפי הזכ"ד הנם המוכר והקונה - אלי נחום ואמיר מסלמי.

זכרון דברים המאזכר את שמו של המבקש 2 לא הוגש, אף שהוזכר בהודעתו, אך הוגש תצהיר מטעם אמיר מסלמי לפיו מכר את הרכב למבקש 2. בתצהיר ובזכרון הדברים קיימת שגיאה בשנת עריכת הסכם המכר (2016 במקום 2017), המחייבת בדיקת גורמי החקירה אך היום בשבוע שצוין בזכ"ד מתאים לשנת 2017 בלבד. הוכחת תשלום ע"ס ₪ 120,000 בהתאם לזכ"ד לא צורפה.

המבקש 2 הגיש דו"ח תנועה מיום 08.03.2017 ע"ש אחיו יוסף חסן, אשר נהג ברכב המזדה, כראיה לכך שהרכב נמצא בחזקתו מזה כחצי שנה והרבה לפני **התלוונה בגין גניבה שהגיש המבקש 1 ביום 11.07.2017**. חסן יוסף טרם נחקר ע"י המשטרה.

המבקש 1 טען בנוגע לדו"ח כי נהג להשאיר לידידיו את הרכב ואפשר שמי מהם מסר ליוסף חסן את הרכב, אך המבקש 1 לא הציג ראיה לכך או הפניה לעד מאמת.

טענת המבקש 2 טען כי ניתן לראות במצלמות ביתו שהרכב עומד מזה כחצי שנה בחצר ביתו, לא נבדקה ודבר לא הוגש לביסוסה.

23. ניתן לראות את המורכבות מכיוון נוסף: המבקש 1 אינו הבעלים הרשום של הרכב. הבעלים הרשום לא הגיש, לא תצהיר ואף לא בקשה להשבת הרכב לידי. הבקשה הוגשה ע"י בנו, המבקש 1, אשר אין ראיה בדבר זכויותיו ברכב מלבד אמרתו כי הרכב שייך לו (אף שאין לו רשיון נהיגה). אביו של המבקש 1 נכח באולם, אך אין אמרה או מסמך מטעמו, המעגנים את הטענה כי זכרון הדברים שהוצג ע"י המבקש 2 הנו מזויף. אין מחלוקת כי המבקש 1 לא נכח בעסקת המכר בין המבקש 2 לבין אביו, באמצעות סוחר הרכבים, כך שהמבקש 1 אינו יכול להצהיר אודות חתימת אביו במעמד בו לא היה נוכח, ולו לכאורה. בנסיבות אלו, לא נשללה האפשרות שהרכב נמכר ע"י האב, הבעלים הרשום, ללא ידיעת בנו המבקש 1. דו"ח התנועה ע"ש אחיו של המבקש 2 ממרץ 2017, 4.5 חודשים לפני הגניבה, מחזק טענות המבקש 2, כשהסברו של המבקש 1 לדוח אינו מעוגן בראיה ועל פניו נשמע דחוק בנסיבות תיק זה.

מצד שני, אין הסבר להמשך עמידה בתשלומי מסמכי הרכב ע"י המבקש 1 גם במאי ויוני 2017 לאחר מועד זכרון הדברים שנחתם לפי הטענה בפברואר 2017, המבקש 2 טוען לעסקת מכר עם סוחר רכבים, אך לא הציג קבלה על קניה בסך 120,000 ש"ח, לא זכ"ד בינו לבין הסוחר אלא תצהיר מטעם הסוחר אודות המכירה. הוא טוען לקניה בתום לב, אף שידע שקיים "עיקול" על הרכב ועל חובת הסוחר להעביר בעלות על שמו ולהסיר את העיקול, דבר שלא בוצע לאורך מספר חודשים ע"י הסוחר, ללא שום תגובה מצד המבקש 2, ששם כספו על קרן הצבי.

גרסאות שני המבקשים אינן מאפשרות הכרעה בשלב זה, ובמסגרת דיון זה, נוכח אופיו.

24. תיק החקירה עודנו מתברר, כפי שצוין פעולות חקירה רבות נותרו לביצוע והזכויות ביחס לבעלות ברכב אינן ברורות דיין. כעולה ממארג הראיות הקיים, מדובר בסכסוך רציני בסוגיית הבעלות, כאשר אין בידי בית משפט זה די ראיות, ולו לכאורה, לשם הכרעה בו.

בנסיבות אלו, החזרת הרכב לבעלים הרשום, שהנו אביו של המבקש 1, עלולה להתברר כפגיעה מהותית במבקש 2, אשר הרכב נתפס ברשותו, ולכאורה רכש את הרכב כדין מסוחר רכב אשר הגיש תצהיר וזכרון דברים. מצד שני החזרת הרכב למבקש 2, כמי שממנו נתפס, עלולה לפגוע מהותית בזכויותיו של הבעלים הרשום, אביו של המבקש 1, ולהנציח השלכות של עבירה פלילית - גניבה, כעולה מן התלונה שהוגשה ע"י המבקש 1.

סיכום והכרעה:

25. הנה כי כן, בפניי בקשות להשבת הרכב התפוס לבעליו, כאשר המשטרה אינה מתנגדת להשבתו. המחלוקת הנה בשאלת הבעלות ברכב התפוס, כאשר כל אחד מן המבקשים טוען לבעלות ברכב ועותר להשבתו לידי.

26. מטרתו של הליך לפי סעיף 34 לפסד"פ הנו לאפשר לבית המשפט בדרך קצרה ובלתי פורמאלית להורות על מסירת הרכוש למי שנראה לבית המשפט כבעליו, בהתאם לראיות לכאורה, הפרושות לפניו.

27. ההכרעה בהליך זה הנה זמנית, ואין בה כדי לקבוע באופן סופי את זכויות הצדדים ברכוש. יחד עם זאת, השלכותיה משמעותיות, שכן ההכרעה בהליך זה מעבירה את נטל השכנוע אל שכמו של האדם המבקש לאחר מכן להוציאו מידי, במסגרת העקרון של המוציא מחברו עליו הראיה.

28. במקרים רבים ניתן להכריע בבקשה על אף קיומה של מחלוקת בסוגיית הבעלות. ראו לדוגמה: ה"ת (קריות) 19664-08-15 **לישנבסקי ואח' נ' משטרת ישראל**; ה"ת (שלום י-ם) 36258-01-16 **קדם נ' מדינת ישראל**; ה"ת (שלום ב"ש) 45058-06-16 **רואה נ' תחנת עיירות**; ה"ת (שלום חי') 47053-05-13 **אילוק נ' המחלקה לחקירת שוטרים**.

29. עם זאת, במקרים בהם המחלוקת בסוגיית הבעלות לא מאפשרת קבלת הכרעה זמנית, כנדרש לצורך סעיף 34 לפסד"פ, הופנו המבקשים להליך אזרחי מתאים.

כך לדוגמה בע"ש (נצ') 69/81 **רג'אח נ' מדינת ישראל** תשמ"ב(2) 262, 265 (11.12.1981) הזכויות ברכב לא היו ברורות דיין, ולכן הופנו הצדדים להליך אזרחי לשם קבלת הכרעה.

בה"ת (שלום י-ם) 46850-10-13 **דניאלס נ' מדינת ישראל**, מדובר היה בבקשה להחזרת רכב אשר נטען על-ידי המבקשת כי נגנב ממנה. הרכב נתפס בחזקתו של אחר אשר מסר כי רכש את הרכב בתמורה. נקבע כי דרך המלך לביורור המחלוקת הנה ע"י נקיטה בהליך אזרחי ולכן נמחקה הבקשה.

ניתן לעיין בדברים שצוטטו לעיל **בעניין סיני**.

30. לגוף הבקשות דנן, נוכח מטרתו של ההליך ועל רקע השלכות קביעת בית המשפט במסגרתו, שעה שמחומר החקירה בתיק זה עולה סכסוך רציני ביחס לבעלות והזכויות אינן ברורות דיין, הרי שאין לברר סוגיה זו במסגרת בקשות לפי סעיף 34, ואין לצוות על מסירת הרכב לאחד המבקשים, אלא מן הראוי להפנות את הצדדים להליך המתאים בבית משפט אזרחי.

31. משכך, שתי הבקשות נדחות.

המבקשים יוכלו לפנות לבית המשפט האזרחי, בתובענה אזרחית מתאימה, במסגרתה יתבררו זכויותיהם לגבי הרכב ובה יוכלו לקבל סעד זמני או קבוע של קבלת החזקה ברכב.

32. הרכב יוותר תפוס בידי המשטרה עד החלטה אחרת, בכפוף להוראת סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח חדש), תשכ"ט-1969.

המזכירות תשלח החלטתי לב"כ הצדדים באמצעות פקסימיליה.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ז, 09 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.